

ΟΣΤΡΑΚΟ 16

ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ Γ'

112

Πυγμαίοι

α

Ήταν γεματο φαρία το καλάθι, το καλάθι της Εκχουί,
 γεματο φαρία, το καλάθι της Εκχουί,
 μεγάλα φαρία και φαρία μικρά και του φρεσκου νερου γαρίδες,
 καθουρία κι οστρακα ήταν γεματο,
 γεματο ως πανω το καλάθι της Εκχουί.

6

Κίνησε ο Εφρα για το δευτερο χωριο,
 κίνησε ο Εφρα,
 στο πρωτο εφαγε καλα, ο Εφρα εφαγε καλα,
 ολογισμη ήταν η κοιλια του, η κοιλια του ήταν βαρειο.

γ

Ο Εφρα ήταν επιτηδειος κυνηγος,
 παντα θα χει φαί η γυναικα του,
 ζωη ευτυχισμενη, Εφρα ευτυχισμενος,
 απανω στη φωτια πολλα, ειναι πραγμα πολυ καλο.

δ

Η Παμιο δεν ήταν καλη στο φαρεμα,
 κατω απ τη μυτη της γελουσανε τα φαρια,
 για κοροΐδια τη δαγκωναν τα καθουρια,
 η Παμιο δεν ήταν καλη στο φαρεμα,
 η μανα της ήτανε παντα κουρασμενη.

ε

Σαν ηπιε το ζεστο ποτο, πεφτει για υπνο.
 Κρεας ξερει πολυ καλα να μαγειρευει η Παμιο
 Ο Εφρα ειπε: «Η κοιλια μου ειναι γεματη, ειμαι ευχαριστημενος».
 ευτυχισμενος θα ναι ο αντρας της.

113

Κυλησε, σφυριξε το θελος, βουε, βουε!
 Ανοιξε η γη,
 το πνευμα παει δωθε κειθε, ο ενοχος ειναι πολυ μακρια.
 Πατερα, πατερα, τα παιδια σου! Ανεμε θυελλας, βροντη.
 Γυριστε τα χτυπηματα σας κατ αλλου.

114

Ο ανθρωπος πηγαινει, τρεχει, πεφτει,
 το θελος ξεκιναι, πεταει, σφυριζει,

πνευματα, πνευματα,
σπορος, ηρωας και φυτο.

115

Επεσε ο ανθρωπος.
Βουε, βουε!
Η μερα ακολουθει τη νυχτα και τη μερα η νυχτα.
Επεσε ο ανθρωπος.

116

Ολη ευτυχια ειναι η καρδια μου,
παιρνει φτερα η καρδια μου στο τραγουδι,
κατω απ τα δεντρα μες στο δασος,
στο δασος, κατοικια και μητερα μας.
Πιαστηκε στην κλωστη μου, ενα πουλι,
ενα πουλι, ενα πολυ μικρο πουλακι.
Επιαστηκε η καρδια μου στην κλωστη,
απανω στην κλωστη με το πουλακι.

117

Κοιμησου μου, μικρο, κοιμησου, κλεισ τα ματια σου, κοιμησου μου, μικρουλι!
Η νυχτα πεφτει, ηρθε η ωρα, αυριο θαναι μερα.
Κοιμησου μου, μικρο, κοιμησου! Πανω στα κλειστα σου ματια η μερα εφυγε
γοργα.
Εισαι ζεστα. Ηπιες. Κοιμησου μου, μικρο, κοιμησου!
Κοιμησου, αυριο θασαι ψηλος, θασαι γερος.
Κοιμησου, αυριο θα παρεις τοξο και μαχαιρι.
Κοιμησου, θα γινεις γερός, στητος θα γινεις, κι εγω σκυδω.
Κοιμησου, το αυριο εισαι εσυ, μα παντα ειναι μητερα.

118

Γεννηθηκε αντροπαιδι,
γεννηθηκε αντροπαιδι,
ειθε να ζησει κι ομορφο να γινει.
Γεννηθηκε αντροπαιδι,
γεννηθηκε αντροπαιδι.
Ειθε να γινει γέρος, πολυ γέρος.
Χαρα, χαρα, δοξα και δοξα!
Νγκονγκοναμπαρατα, μαθετε το, ειναι τ' ονομα του.

119

Σαν το παιδι ειναι στην κοιλια,
πηδαι κιολας και κουνιεται,
το βλεμμα σου μη σταματησει,
νεα μητερα,
το βλεμμα σου μη σταματησει,
απανω στη συρναμενη χελωνα,
που αργα κιναι στο μονοπατι το καυκαλο της!
Μην τον κοιταξεις το λεπρο που ξεστρατιζει απ το χωριο!

Τὸ παιδί σου,
νεα μητέρα,
το παιδί σου που απο την κοιλία σου θγαίνει
να μην ιδει καθως θυζαινει γαλα που το τρεφει,
να μην ιδει ουτε τη χελωνα, που αργα κιναιει στο μονοπατι το καυκαλο της,
ουτε και το λεπτρο που ξεστρατιζει απ το χωριο.

120

Η λογχη θα τον διαπερασει,
και θα σιγοψηθει
απάνω στη φωτια
μεσα σ ενα σακουλι απο φυλλα.

121

Στο δασος που θρηγει, κατω απο τη φτερουγα του βραδιου,
η νυχτα πηγε να ξεκουραστει, καταμαυρη
απο τον ουρανο γαργα φυγαν τρεμαμενα τ αστερια.
Αοριστα πυρολαμπιδες λαμπουν και το φως τους σθηνουν
ψηλα ειναι το φεγγαρι σκοτεινο, το ασπρο του φως σθσημενο.
Τα πνευματα περιπλανιονται.
Παρε το τοξο σου, ελεφαντοκυνηγε!
Παρε το τοξο σου, ελεφαντοκυνηγε!

Στο τρομαγμενο δασος το δεντρο κοιμαται, πεθαναν τα φυλλα,
οι πιθηκοι κλεισαν τα ματια τους ψηλα κρεμαμενοι απο τα κλαδια.
Με αιωπηλα τα θηματα γλιστρουνε περα οι αντισλοπες,
τρωνε το φρεσκο χορτο, ορθωνουνε προσεκτικα τ αφτια,
σηκωνουν το κεφαλι τους κι ακουνε τρομαγμενες.
Σιωπασε ο τζιτζικας και σταματαει το τριχτο τραγουδι του.
Παρε το τοξο σου, ελαφοκυνηγε!
Παρε το τοξο σου, ελαφοκυνηγε!

Στο δασος το δαρμενο απο τη δυνατη βροχη
ο πατερας περπαταει θαρια ελεφας, μπαου, μπαου,
ανεγνωιαστος και διχως φοβο, με τη δυναμη του αιγουρος,
ελεφαντας πατερας, που κανενας να νικησει δε μπορει
στα δεντρα αναμεσα που σπαιει σταματαει και ξανα κιναιει.
Τρωει, βρυχιεται, ξεριζωνει δεντρα και ζηταει το ταιρι του.
Πατερα ελεφαντα, ακουστημες απο μακρια.
Παρε το τοξο σου, ελεφαντοκυνηγε!
Παρε το τοξο σου, ελεφαντοκυνηγε!

Στο δασος, που αλλος απο σενα δεν περναι,
κυνηγε, σηκωσε την καρδια σου, πηδα και περπατα.
Μπροστα σου ειναι το κρεας, το κομμοσι το γιγαντιο κρεας,
το κρεας που σαν λοφος περπατει,
το κρεας που χαρουμενη την κανει την καρδια.
το κρεας που απανω στην εστια θα ψηθει,
το κρεας που τα δοντια μεσα του θυθιζουν,

τ ωραιο κοκκινο κρεας και το αιμα που αχνιστο ρουφιεσαι.
 Παρε το τοξο σου, ελεφαντοκυνηγε!
 Παρε το τοξο σου, ελεφαντοκυνηγε!

122

Ω Μεφιμαντζα, ω Μεφιμαντζα,
 τι σου χω κανει;
 Γυρισε πισω,
 στην κουνια σου να σε κουνησω.

123

Σεληνη, ω μητερα σεληνη, ω μητερα σελήνη,
 όλων των ζωντανων μητερα,
 ακουσε τη φωνη μας, ω Μητερα σεληνη!
 Ω μητερα σεληνη, ω μητερα σεληνη,
 τα πνευματα μακρια μας κρατα των νεκρων,
 ακουσε τη φωνη μας, ω μητερα σεληνη,
 ω μητερα σελήνη, ω μητερα σεληνη.

124

Λογχη, λογχη, χτυπα στοχο, λογχη, λογχη,
 χτυπα στοχο, είσε-ο, χτυπα στοχο.

125

Το φως σκοτεινιαζει,
 η νυχτα, η νυχτα και παλι,
 αυριο η μερα με πεινα
 ειναι μαζι μας οργισμενος ο Δημιουργος.
 Περασαν, φυγαν οι Παλιοι,
 περα μακρια τα κοκκαλα τους, απο κατω.
 Τα πνευματα τους δω κι εκει γυριζουν
 —που γυριζουνε τα πνευματα τους;
 Ο αερας που περναι ισως το ξερει.
 Περα μακρια τα κοκκαλα τους, απο κατω.
 Τα πνευματα, ειναι απο κατω; Ειναι;
 Βλεπουν τις προσφορες που γινονται;
 Το αυριο ειναι αδειο και γυμνο
 γιατι δεν ειναι πια εκει ο Δημιουργος,
 δεν ειναι πια ο νοικοκυρης καθισμενος διπλα στην εστια.

126

Αγκαλιες τα μαζευει, βιςς, βιςς, βιςς,
 αγκαλιες τα σωρωνει ψηλα,
 αγκαλιες, βιςς, βιςς,
 σαν τη γυναικα που ακριδες μαζευει
 και τις σωρωνει μεσα στο καλαθι της,
 και ξεχειλιζει το καλαθι.

127

Σκοτεινιάζει η φωτιά, το ξύλο μαυρίζει,
 η φλόγα θα φύγει, πάνω μας θα πέσει δυστυχία!
 Πάνω μας δυστυχία, ω Κχμδουμ!
 Ο Κχμδουμ κινάει για ταξίδι,
 ταξίδι προς τον ήλιο,
 στο χέρι του το τόξο λαμπει,
 του απάνω κυνηγού το τόξο.
 Άκουσε των παιδιών του τη φωνή.

128

Αρχηγός: Του Νταν οι Πύλες είναι κλειστές.
 Συντροφία: Είναι κλειστές του Νταν οι Πύλες.
 Αρχηγός: Γόργα τα πνεύματα και φτερουγίζουν των νεκρών.
 Πλήθος πετάνε σαν τα σμήνη από κουνουπια.
 Σα σμήνη από κουνουπια που χορεύουν μες στο βράδυ.
 Συντροφία: Που χορεύουν μες στο βράδυ.
 Αρχηγός: Τα σμήνη από κουνουπια που χορεύουν μες στο βράδυ.
 Όταν καταμαυρη είναι η νυχτά,
 όταν έχει χάθει ο ήλιος.
 Όταν καταμαυρη είναι η νυχτά.
 Ο χορός των κουνουπιών.
 Ο ανεμοστρόβιλος των πεθαμένων φυλλών,
 όταν έχει βογγήσει η θυελλά...
 Συντροφία: Όταν έχει βογγήσει η θυελλά.
 Αρχηγός: Προσμένουνε αυτόν που θα ρθει.
 Συντροφία: Αυτόν που θα ρθει.
 Αρχηγός: Αυτόνε που θα πει: ελα, εσύ, φύγε!
 Συντροφία: Αυτόνε που θα πει: ελα, φύγε!
 Αρχηγός: Κι ο Κχμδουμ με τα παιδιά του θα ναι.
 Συντροφία: Με τα παιδιά του.
 Όλοι: Κι αυτό είναι το τέλος.

129

Άστια λαμπέρα της ασπρης νυχτας,
 φεγγάρι που ψήλα φωτάς
 με τις χλωμές αχτίδες σου το δάσος διαπερνώντας,
 άστια, φίλοι των ασπρων φαντασμάτων,
 φεγγάρι, προστατίσσα τους!

130

Του δάσους πνεύματα, φαντάσματα της νυχτας,
 που όσο η λαμπρή κρατάει μερα,
 ίδια η νυχτερίδα που ρουφάει το αίμα των ανθρώπων,
 στους γλιστερους τους τοίχους των τρανών σπηλαιών κρεμασμένα μένετε,
 πίσω απ τα πράσινα τα έρβα, πίσω απ τις μεγάλες ασπρες πέτρες,
 πεστε μας, ποιος τα είδε, τα φαντάσματα της νυχτας,
 πεστε μας, ποιος τα είδε.

131

Ωδηγημένος απ τα φαύλα πνεύματα του δασους,
 ο γερνώντας ελεφαντας πατερας της αγελής,
 αυτος, που μοναχος περιπλανιεται, που τα θηλυκα του δεν τον θελουν πια,
 πατερα ελεφαντα, η αντρικη σου δυναμη που ειναι;
 Η δυναμη που τόσο σ εκανε περηφανο;
 Οδηγημένος απ τα φαύλα πνεύματα του δασους,
 ο γερνώντας ελεφαντας ζυγωνει τις καλυβες μας,
 ειθε το ματι σου να μην τις δει, πατερα ελεφαντα,
 ειθε κουφο τ αφτι σου να ναι στο μικρο παιδι που κλαιει γκριαν, γκριαν,
 ειθε το παιδι σου, που ναι πολυ μεγαλο, τις καλυβες μας να μην συντριψει,
 πατερα ελεφαντα, πατερα ελεφαντα!

132

Χαμαιλέοντα, χαμαιλέοντα,
 σ αυτον που σ εστειλε
 γρηγορα γυρισε,
 χαμαιλέοντα, χαμαιλέοντα!
 Τα ματια σου ειναι νεκρα,
 τ αφτια σου δεν ακουνε,
 χαμαιλέοντα χαμαιλέοντα,
 το μηνυμα σου το δωσες,
 γρηγορα γυρισε σ αυτον που σ εστειλε.

133

Αργα, αργα,
 παιδι, τα θηματα μετρώντας,
 φυγε, φυγε με δακρυα,
 με την καρδια μεγαλη, με βαρια καρδια,
 χωρις το προσωπο σου να γυρισεις,
 απο το σπιτι, απ το χωριο,
 οπου τα ματια σου τόσο χαρουμενα
 γελουσαν σ οποιον ερχονταν.

Μετρώντας τα, τα θηματα μετρώντας,
 σημερα φευγεις.
 Με την καρδια μεγαλη, με βαρια καρδια,
 φυγε, φυγε για κατω!
 Μετρώντας τα, τα θηματα μετρώντας,
 με την καρδια μεγαλη, με βαρια καρδια,
 σημερα φευγεις.

Κρατα το πανω στην καρδια σου,
 καλα φυλαξε το λουλουδι
 απ της μητερας σου τον κηπο,
 το λουλουδι που θα σου λεει:
 «Αχομη μ αγαπουνε κατω!»
 Κρατα το πανω στην καρδια σου,
 καλα φυλαξε το λουλουδι,
 θυμηση παντοτεινη.

Μετρώντας τα, τα θήματα μετρώντας,
 σήμερα φευγείς,
 με την καρδια μεγάλη, με θαρια καρδια,
 φυγε, φυγε για κατω!
 Με την καρδια μεγάλη, με θαρια καρδια,
 σήμερα φευγείς.

134

Η νυχτα είναι μαυρη, ο ουρανος χωρις κηλιδες,
 απ το χωριο φυγαμε των πατερων μας,
 με μας είναι οργισμενος ο Δημιουργος.

135

α

Η λογχη μας εφυγε περα,
 πατερα ελεφαντα!
 Δε θελαμε να σε σκοτωσουμε,
 δε θελαμε να σε σκοτωσουμε,
 πατερα ελεφαντα!
 Δεν πηρε τη ζωη σου ο πολειμιστης,
 γι ωρα σου ειχε ερθει.
 Πισω μη ρθεις για να ποδοπατησεις τις καλυδες μας,
 πατερα ελεφαντα!

6

Να νιωσουμε, μην κανεις, την οργη σου.
 Καλυτερη απο δω και περα θα ναι η ζωη σου,
 στη χωρα των πνευματων πας,
 μαξι σου ερχονται οι πατερες μας ν αναnevωσουνε τη συμμαχια.
 Καλυτερη απο δω και περα θα ναι η ζωη σου,
 στη χωρα των πνευματων πας.

γ

Εδω ν αναπαυτεις για παντα πας·
 ειρηνικα αναπαυσου απο δω και περα.
 Να τα παιδια σου,
 πανω τους ας μην πεσει η οργη σου.

136

Με τα δικα σου τα παιδια, πατερα ελεφαντα,
 μην εισαι οργισμενος!
 Σε πηραμε μακρια, σου ξαναδωσαμε ζωη.
 Με τα δικα σου τα παιδια, πατερα ελεφαντα,
 μην εισαι οργισμενος, πιο καλη ζωη αρχιζεις.
 Τιμη σε σενα, λογχη μου,
 λογχη μου απο ακομισμενο σιδερο, τιμη σε σενα!

137

Αρχηγος: Ειδα εγω, και πηγαμε στο δασος.

Στο χερί μας η λογχή και το τόξο, πήγαμε στο δάσος.

Γυναίκες: Τσαντελε μο, τσαντελε μο.

Αρχηγός: Στο μαύρο το χωρίο, περά στο μακρινό χωρίο,
εκεί ήταν ο πατέρας των καιρών που πέρασαν.

Γυναίκες: Αίμα, δακρύα, θάνατος.

Τσαντελε μο, τσαντελε μο.

Όλοι: Τη σύμμαχία κανάμε. Είμαστε οι αφέντες.

Ο ήλιος λαμπύει. Φωτάνει τη νύχτα το φεγγάρι.

Ο ήλιος πέθανε. Ψηλά είναι το φεγγάρι.

Είμαστε των νεκρών αφέντες, αφέντες της νύχτας.

Αντρες: αφέντες της μέρας, αφέντες της νύχτας,
θάνατος, ησίοι της νύχτας, οι πυγολαμπίδες πέρασαν.

138

Ανατείλε πρωί.

Ασώμπε, διώξε μακριά μας κάθε πονό,

κάθε κακό,

κάθε δυστυχία.

Ασώμπε, κάνε με τύχη ως το σπίτι μας να φτάσουμε καλά.

139

Το δέντρο έδωσε τον καρπό του, κι είναι για φαί ο καρπός καλός.

Ω! ω! ω! γιελέ, γιάο, γιάο!

Λαμπύρη είναι η μέρα κι είναι η νύχτα μαύρη.

Τίποτα να μην πουν, να μη μιλήσουν, όσοι από δω περνούν.

Ω! ω! ω! γιελέ, γιάο, γιάο!

Το νκούλα σκονη γίνεται στου δέντρου τα ρίζα,

το ζώο τρέχει κι ο άνθρωπος το τρώει,

πέταει το πουλί κι ο άνθρωπος το τρώει,

το ψάρι ορμάει κι ο άνθρωπος το τρώει.

Ω! ω! ω! γιελέ, γιάο, γιάο!

Τίποτα να μην πουν, να μη μιλήσουν, όσοι από δω περνούν.

Ω! ω! ω! γιελέ, γιάο, γιάο!

140

Δεν είσαι εσύ της νύχτας γιος,

της νύχτας της βαθιάς και της επιβουλής,

μαυρός σαν την καπνία της καπνισμένης σου καλυβάς.

Δεν είσαι εσύ της νύχτας γιος,

είσαι της φωτεινής, καθαρής μέρας γιος,

της πλούσιας γης, της γενναιοδωρής ο γιος,

της γης, όπου οι γλυκοί καρποί ωρμαίνουν,

είσαι της πλούσιας γης, της γενναιοδωρής ο γιος,

χό, χό μο νήκα γιούρου θέλε,

οχι δεν είσαι εσύ της νύχτας γιος.

Σημειώσεις

112. Άλλη αφήγηση, για τις ικανότητες που ζητάει ο άντρας από τη γυναίκα. Σε τρία χωρία βρίσκει τρεις γυναίκες. Η πρώτη (α) είναι καλή στο φάρμακον, αλλά τεμπέλα: τα φάρμακα τα μαγειρεύει η μάνα της. Ο Εφρα φεύγει και σκοτώνει ένα σκίουρο (γ). Στο δεύτερο χωρίο βρίσκει άλλη κοπέλλα, που δεν τα καταφέρνει στο φάρμακον (δ), αλλά είναι καλή μαγειρίτσα. Ο Ε. τρώει θαυμασά και κοιμάται (ε). Στο τρίτο χωρίο βρίσκει την τρίτη κοπέλλα, που δεν είναι καλή ούτε στο φάρμακον ούτε στο μαγειρείο, μα όλοι ξέρουν πως είναι καλή στον έρωτα. Αυτήν παντρεύεται μετά από λιγνή σκέψη ο Εφρα.

114—15. Όπως το 113.

116. Η γυναίκα, όταν γεννάει το παιδί της.

117. Νανουρισμά, που δείχνει τις ελπίδες της μητέρας για το παιδί της. Ο τελευταίος στίχος αναφέρεται στην αιώνια ψυχική και φυσική-φυσιολογική σχέση μανάς και παιδιού, όπου κι αν το αυρίο οδηγεί τον άνθρωπο. Η ομοιότητα με ελληνικά νανουρισμάτα, φυσική κι ολοφανερή.

118. Στη γέννηση παιδιού. ονοματισμός κι ευχές (ή ατομική πλευρά, ενώ στο 139, η κοινωνική).

119. Συμβουλές στην υποψήφια μητέρα, για ν' αποφύγει επικινδύνες επηρείες.

122. Μια μητέρα, που γυρίζοντας δε βρήκε το παιδί της στην κλυδα της.

120. Πολέμικο. Επινίκια τραγουδιά σγεδόν δεν υπακούουν.

121. Ποιν από το κυνήγι του ελεφαντά εξευμενίζουν τους θεούς του δασους. Ο ηγετής τραγουδάει το κυρίο μέρος κι άλλοι την επώδο.

123. Χορευτικό τραγούδι γυναικών απ τη γιορτή του νέου φεγγαρίου.

γαρίου.

124. Κάμια φορά τραγουδούν τις προσευχές χορευοντας πριν από το κυνήγι.

126. Από μυθό για το Γαλαξία, «τον ντζί-κο», το δρόμο τ ουράνου, που λένε πως γίνεται από τη σκονή των σπασμένων αστεριών. Ο μύθος λέει πως ο θεός μαζεύει τ αστρα για να συντηρήσει τη φωτιά του ηλίου, αλλά ο τραγουδιστής τον προσαρμόζει στο θέμα του. Όπως οι Π. μαζεύουν μυρμηγκία, ο θεός ταξιδεύει να μαζέψει αστρα για τον ήλιο, αλλά μαζέψε πολλά και στο γυρίσμο του πεφτούν.

127. Από μυθό για τον Κχμβούμι, που συντηρεί τη φωτιά του ηλίου. Τραγουδιέται σε ιεροτελεστία.

128. Μετά την ταφή του νεκρού σε σπηλιά ή σε δέντρο, για την μαιρά του πνευμάτος. Πάει στη σπηλιά του Νταν, όπου περιμένουν οι νεκροί να ρθεί ο Κχμβούμι ν αποφασίσει γι αυτούς οριστικά. Συγκρίνονται με τα φύλλα που πεφτούν στο χώμα.

129. Το φεγγάρι με το φως του αφήνει τα πνεύματα να γυρίζουν και να φέρουν πυρετό. Καλούνται σε βοήθεια τ αστρα και το φεγγάρι.

130. Για τα πνεύματα, που υπάρχουν αλλά δε φαίνονται καθαρά.

131. Πιστεύουν πως ο ελεφάντας εξαγριώνεται από κακά πνεύματα. Το τραγούδι, για να εξευμενίσουν αυτά και τον ελεφάντα.

132. Πιστεύουν πως ο χαμαιλέοντας είναι αγγελιαφόρος καλών πνευμάτων και πως πρέπει να προσέχουν πως του φερνονται. Στην ιεροτελεστία, τον καινε και πιστεύουν πως το πνεύμα του θα πάει σ εκείνο το πνεύμα που τον έστειλε — και που ακούει όσα λένε.

133. Το λουλούδι (το «μίδι») θυ-

μιζει στη νύφη οσα εμαθε στο σπι-
τι της και πως πρέπει να τα τηρη-
σει.

134. Αναμνησεις ενος απο αναγκη
νομαδικου λαου.

135. Απ το σκοτωμα ελεφαντα.
Οταν το ζωο πεσει, οι κυνηγοι εγα-
ζουν επισημα κραυγες χαρας. Ο
αρχηγος ευνουχιζει το ζωο και του
φορει στο λαϊμο μια γιρλαντα, σαν
αυτην που φορουν οι γυναικες πριν
να παντρευτουν. Τ αποκρυφα μελη
του ελεφαντα τυλιγονται σε λουλου-
δια και θαβονται στο βαθος του δα-
σους. Ενω κανει αυτα ο κυνηγος
στεφανωνεται με λουλουδια μοναχος
του και τραγουδαι το α. Ενω φο-
ρει το στεφανι στο λαϊμο του ελε-
φαντα, τραγουδαι το β. Κι ενω θα-
βει τ αποκρυφα μελη του τραγου-
δαι το γ. Μετα ο κυνηγος χορευει
ενα νικητηριο χορο κοντα στον ε-
λεφαντα. Μ ολα αυτα στελνουν το
πνευμα του ελεφαντα στα πνευματα
των δικων τους προγονων. Τελος
εκφραζει την πιστη του, πως δε θα
τυχει κακο στο πνευμα του ελε-
φαντα.

136. Μιλουν σαν σε πατερα στον

ελεφαντα και μετα παινεουν τα ο-
πλα τους.

137. Ο αρχηγος του κυνηγιου,
μαζι με τις γυναικες και τους αν-
τρες, τραγουδαι το τραγουδι. Μετα
βυθιζει το οπλο του στον ελεφαντα
να ματωσει, και κανουν ολοι το ι-
διο. Μετα κοβουν τον ελεφαντα κομ-
ματια για φαϊ. Το τραγουδι δειχνει
το θριαμβο των ανθρωπων που πη-
ραν τη θεση του αρχηγου του δα-
σους απ τον ελεφαντα. Γι αυτο, ο
ηλιος σχετιζεται πρωτα με τον ελε-
φαντα και μετα με τους κυνηγους.
το φεγγαρι, θεα του κυνηγιου, δε-
νεται κι αυτο με τον ηλιο και τους
ανθρωπους. Μετα εξευμενιζουν το
πνευμα του ελεφαντα με τραγουδια
οπως το 136.

138. Λιτανικη προσευχη, που λεει
μια ομαδα γυναικων περπατωντας.

139. Για τη γεννηση παιδιου, ιε-
ροτελεστικο. Ο πατερας χορευει με
τον ηχο του ταμ-ταμ, ενω οι γυναι-
κες τραγουδουν το τραγουδι.

140. Απο μνητικες ιεροτελεστιες.
Οι Πυγμαιοι δεν ειναι γεγροι.

—συνεχιζεται